

ВІД НАЙВІДОМІШОЇ ПИСЬМЕННИЦІ УКРАЇНИ

Понад 500 тисяч примірників творів Люко Дашвар уже знайшли свого читача. Вона пише так гостро й пронизливо, психологічно і чуйно, що торкається струн душі кожного... Неможливо не співчувати її героям, як неможливо не звернути увагу на гострі, болючі, неоднозначні питання, які порушує письменниця.

Стара Костомарова не пам'ятає, як опинилася на тому забутому богом хуторі. «Чорні ріелтери» відібрали її квартиру, а жінку спровадили подалі від Києва. Селянин Перегуда дав їй притулок, він навіть вийшов на нотаріуса Германа, який обдурив стару. А коли повернувся на хутір, то вже ні хати, ні Костомарової не було... Тим часом у Києві дівчина Меланія потрапляє у вир дивних подій. Усе починається зі снів про мерців, далі — зустріч із нотаріусом Германом та його зникнення. І Блейк, у якого Меланія закохується до нестями і який зраджує її. Від того часу дівчині сниться вже інший сон: про розлючений натовп, стару жінку, Блейка, який просить про допомогу... От-от шляхи всіх героїв перетнуться. І тоді кожен з них — хоче він того чи ні — пройде свою ініціацію. Ініціацію на право вважати себе людиною...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5390-2

9 786171 253902

ЛЮКО ДАШВАР ІНІЦІАЦІЯ

ЛЮКО ДАШВАР
ІНІЦІАЦІЯ

ІніціАція

ЛЮКО ДАШВАР

ІНІЦІАЦІЯ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Д21

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайн обкладинки Вікторії Дорошенко

ISBN 978-617-12-5390-2

© Чернова І. І., 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2018

Ініціація (лат. *initium*, від *initiare* — починати; лат. *initiatio* — посвячення; здійснення таїнства) у загальному значенні — початок, початкова стадія, конкретніше — обряд, що знаменує перехід індивіда на новий щабель у межах соціальної групи. У психологічному сенсі ініціація виникає тоді, коли людина насмілюється діяти всупереч природним інстинктам і відкриває в собі можливість руху в напрямку до свідомості.

На світі дуже мало людей.

Блаженніший Любомир Гузар

Від автора

Реальність неймовірніша за вигадку. Що би ви не прочитали за своє життя, знайте: усе те може статися. Перед вами історія, реальні події якої викладені на рівні образного узагальнення, без справжніх імен і прізвищ. Заздалегідь перепрошую за використання таких відомостей із відкритих джерел, а також за їхню вільну інтерпретацію, бо щиро сподіваюся: це не применшить ані значущості цих подій, ані поваги і шани до їхніх реальних учасників. Ані зневаги — до тих, хто вартий зневаги.

Частина перша

1.

Пес геть охляв, а весна все не допомагала: ще не висмикнула з нір полівок, не вповільнила реакцій полохливих зайців. Із кущів обабіч перевантаженої траси в семидесяти кілометрах від столиці тоскно спостерігав за автівками, що вони різали шлях у протилежних напрямках. Хоч би яка зупинилася чи легковажна рука просто на ходу викинула з вікна недоїдений кусень. Машини не гальмували.

Пес витягнув шию, побачив стару жінку — дибала собі узбіччям у бік Києва — і якби пес був людиною, тільки б одному здивувався: елегантній, хоч і давній, шкіряній сумочці, яку старенька в акуратній простій одежині міцно сти-скала в руці. Та пес був псом, зголоднів украй, тому подерся крізь кущі до людини, зашкандибав поряд, дивився їй в очі благально: дай... Стара жінка зупинилася, розкрила елегантну шкіряну сумочку, дістала з неї галетне печиво «Марія», простягнула псові.

— Не забудь почистити зуби та помити руки, — мовила суворо.

Пес заковтнув печиво, подивився старій у спину: сунула собі далі потроху з приреченістю всіх живих — і людей, і тварин — йти і йти, поки є сили. Заскавучав застережливо,

бо бачив: геть обмаль сил у людини. Попередити хотів: зупинися, поки не впала.

Жінка не зрозуміла поради, все віддалялася. Пес уже намірився повернутися в кущі, та раптом побачив, як стара оступилася, на мить втратила рівновагу, ледь не впала, та встояла, продовжила шлях.

Пес насторожився, завмер. Примружив очі від сонця: вже наповнювало теплом холодний весняний ранок. Небесний жовтий диск нагадав псові печиво, яке щойно зігріло його голодний шлунок.

Із жалем глянув на безпечні кущі, побрьохав за людиною вслід.

Попереду маячив довгий виснажливий день...

2.

Сон. Якби не уривок страхітливого сну – чіткою картинкою стояв перед очима, жахав до тваринного відчаю – я б наплювала на намагання наповнити хоч краплею користі залишок цього порожнього весняного дня. Закінчувався. Низьке сонце ще освітлювало місто, та вже попереджало: скоро все навкруги огорнуть сірі сутінки, загустіють до чорного екрана, який фатально виникає завжди після того, як кіно закінчується. Та дивний сон вимагав активної протидії ще сьогодні. І ось я тут, у нотаріальній конторі, за двадцять хвилин до закриття: вмотивована, відважна і занадто знервована для того, щоб відірвати ці двадцять хвилин від себе, подарувати їх будь-кому.

Нотаріуси вже сунуть до виходу, гукають колезі, який не встиг завчасно підхопитися зі стільця:

– До завтра, Германе!

– Так! До завтра, – киває той, не приховуючи роздратування, і все не дивиться на мене, імітує цілковиту зайнятість: перебирає

папери на столі і, певно, подумки останніми словами кляне себе за те, що, коли я увійшла до нотаріальної контори, він був єдиним із трьох нотаріусів, який іще сидів за столом (інші вже попідхоплювалися, шаруділи-складали речі), тому я навіть не спитала, до кого мені звернутися. Просто підійшла і сіла біля столу молодого розгодованого і, певно, успішного чоловіка, раз він у стильному костюмі та з дорогим годинником на лівій руці, хоча зовнішні ознаки успіху ніяк не підтвердження внутрішніх чеснот.

— Приходьте завтра. — Герман врешті піднімає на мене очі. Його чомусь не вражає моя краса чи фантастична неординарність аж настільки, щоби він забув про час, кинувся виконувати будь-які мої забаганки. Дивно, бо я сама хронічно відчуваю свою виключну неординарність просто на фізичному рівні.

— До закінчення робочого дня ще двадцять хвилин! — нагадую Германові.

— У нотаріусів апіорі немає справ, які вирішуються за двадцять хвилин. — Він уже не приховує роздратування. Зиркає на коштовний годинник.

— За двадцять хвилин устигнете проконсультувати мене! — не здаюся.

— З якого питання?

— Хочу скласти заповіт.

Герман не вірить власним вухам. Роздивляється мене здивовано.

— Вам... років тридцять?

— Тридцять один!

— Хворієте?

— Ні. Принаймні якщо і хворію, то не знаю про це. Або — так! Хворію. Ми всі нині дрімучі та хронічно хворі.

— Якщо хронічно, то нащо вам заповіт саме зараз?

— Такі часи. Маю оперативно й адекватно реагувати.

— Не розумію. — Він не розуміє. Забуває про двадцять хвилин: стікають-щезають.

Зітхаю, беруся пояснювати:

— Раптом завтра в під'їзді чи просто на вулиці мене приріже покидьок, яких зараз раніше строку повипускали?

— То запишіться на курси самооборони.

— Не допоможе.

— Чому?

— Бо покидьок із ножем — тільки один із варіантів. А якщо п'яний суддя переїде мене своїм позашляховиком? Чи натовп проплачених мітингувальників затопче на смерть, коли поспішатиму на роботу і спробую легковажно продертися крізь юрбу. Чи сусід надумає погратися з гранатою, яку стирив у АТО, смикне не за те, за що треба смикати, сам виживе, а стіна завалиться і під собою поховає мене. Чи сусідка втомиться від злиднів, відкриє газ, щоби вчадіти, та замість неї вчадію я. Чи провалюся під землю разом із тротуаром, бо каналізація ж стара, весь час прориви. Чи загину під час стрілянини на вулиці, бо випадково потраплю на лінію вогню.

Я могла б до ночі перераховувати нотаріусу ймовірні фатальні пригоди буденного життя, та лише дивлюся на нього з прикрістю:

— Новин не дивитесь?

— А ви, судячи з усього, дивитесь їх забагато!

— Такі часи! — повторюю бовдурові. — Рік дві тисячі сімнадцятий! Війна. Усюди війна. То допоможете?

Герман усміхається нахабно, глузливо.

— Здається, ви більше переймаєтеся не своєю наглою смертю, а тим, що ваші багатства потраплять не в ті руки.

— А знаєте чому?

— Просвітіть!

— Бо — прикиньте! — всі свої матеріальні цінності я чесно заробила! Сама!

Нотаріуса не вражає моє признання, хоча я вважаю це наріжним каменем і головним аргументом для самоповаги.

— І багато встигли за тридцять один рік? — питає демонстративно-байдужо.

— Жартуєте? — дивуюся щиро. — Чи, по-вашому, я від народження мала би вкалувати? Я почала працювати десять років тому. Коли ще навчалася. Перерахувати, що маю?

— Прошу!

— Добре! — пробую зручніше вмотитися на незручному стільці. Мені є чим похвалитися. Професійний «Нікон», комп і майже новий «Макбук», багато класного взуття, бо люблю взуття: нащо йому помирати разом зі мною? Сімсот баксів на рахунку. Мала більше, та віддала на АТО. Ще є шуба з дуже коштовного нетутешнього ягняти, круте крісло-гойдалка якогось шведського дизайнера, дві чайні чашки ручної роботи і три старовинних порцелянових горнятка для кави. За копійки купила біля підземного переходу — в інтелігентної старенької пані в потертих рукавичках. А ще в мене є останній «Айфон», суперова кавомашина, спеціальний ніж для сиру з Голландії, дві шкіряні сумки з Італії та бомбезний гаманець англійської фірми «Вісконті». І книги. Метр і 76 сантиметрів різновеликих текстів на полиці. Готівку до заповіту не включаю, бо маю намір розтринькати її швидко, азартно та безглуздо. Чи з розумом. Ще подумаю. Одяг узагалі заповім спалити на попіл — не хочу, щоб запахи мого тіла змішувалися з будь-чийми чужими.

— А житло? Власне житло у вас є? — уже не приховуючи зацікавленості, питає нотаріус.

— Ні, Германе! — відказую різко.

Насправді теоретично я маю власну територію. Коли батьки приватизували нашу дев'яностометрову квартиру в дореволюційному будинку біля знесеного Євбазу, то на себе оформили лише третину площі. Дві інші демократично та справедливо розділили між дітьми, і нам із братом дісталось по тридцять квадратних метрів. Ми гайнули з них, як тільки підросли. Брат за цей час поміняв із десятком адрес, а мене бажання жити

самостійно і незалежно ще сім років тому загнало в найману однокімнатну квартиру на вулиці Ентузіастів, наче б це додало оптимістичного поштовху і усьому моєму життю.

— Ні, — повторюю вже не так упевнено. Як же я пропустила такий важливий нюанс! Мабуть, у заповіті треба відмовитися від своєї частки родинної оселі на користь батьків, щоб у брата не виникали сумнівні ідеї. І щоб ніяка чужа сволота від мого імені не впала мамі з татом на голову, якщо я...

Думки гальмують, уриваються. Так не хочеться казати «якщо я нагло помру».

Нотаріус теж мовчить. І вже не дивиться на коштовний годинник. Тільки на мене. О так! Я знаю цей погляд! Не знаю тільки, якими словами Герман передасть його красномовність.

— А в мене є житло, — каже Герман, і в його голосі з'являються азартні хижі нотки.

— Класно!

— Можемо там продовжити роботу над вашим заповітом, — додає упевнено. І має аргументи: двадцять хвилин розтанули, нотаріальну контору слід зачиняти, вмикати охоронну сигналізацію, тож попрацювати тут не вийде. — Що скажете?

— Усе в тебе вийде, Германе, — відповідаю нахабно, бо ж знаю, що буде далі: він заманить мене до себе, хвилин десять ми вдаватимемо, що нам дійсно треба працювати над заповітом, потім він запропонує вина-горілки-віскі-коньяку-мартіні (бажане підкреслити), а я спитаю про презерватив. Принаймні так буває в телевізорі.

Дивлюся нотаріусу в очі: я ж усе правильно зрозуміла?

— Повір. Пропоную тільки тому, що ти така... — пояснюють його очі.

— Яка? — питаю без слів.

— Така, ніби тобі нема чого втрачати. То чому б не зі мною?

— Усе в тебе вийде, Германе, — повторюю більш милосердно. Нотаріус має рацію. Чому б не з ним?

На вулиці біля нотаріальної контори Германа затулює в орбіту суцільного нарцисизму.

— Щодо заповіту... І твоїх матеріальних цінностей, — питає хвалькувато. — Про житло зрозумів. Житла немає. А транспортні засоби є? Машина?

Не розумію! Нащо він продовжує гратися в роботу і ділові стосунки? Я ж йому натякнула: все в тебе вийде, Германе! Але повторювати втретє: «Усе в тебе вийде, Германе», — геть не хочеться, і я відповідаю по суті.

— Машини не маю.

— А я маю! — на голові Германа з'являється-сяє корона. Клацає пультом сигналізації в відтунінговану мордюку немолодої, але все ще спортивної «Тойоти». — Швидкості не боїшся?

Швидкості боюся. Та більше — людей. Ти ж не людина, Германе? Сподіваюся, хтось більш милосердний.

Нотаріус не чує моїх думок. Трахає бідну «Тойоту», а тій важко: хрипить, несе.

Печерськ. Хто б сумнівався! Огороджений парканом комплекс із декількох висоток. Шлагбаум — ініціація: зможеш його подолати — і ти в іншому вимірі. У багатій, віддраєній до блиску резервації посеред занедбаного міста: тут квітники-газони, чисті доріжки і охайні дитячі майданчики. І сам ти тут — інший: успішний, статусний. Очі фіксують добробут і спокій. Тут не з'явиться злодій чи випадковий перехожий напідпитку, тут підлітки не насміляться обісцяти під'їзд чи обписати матюками стіни. Тут підбори жіночих черевичків ніколи не застрягнуть у щілині потрісканого асфальту, а пафосні іномарки ніколи не вскочать у ями, бо тут немає ям: асфальт — моноліт. І тільки сморід від сміттєвих баків сусідніх будинків підло розбиває ілюзію вцент.

— Живеш тут? — питаю для годиться.

— На двадцять п'ятому. Тобі сподобається! — Герман про інше. Його вже заповонило передчуття близького сексу. Рухи —

легкі, грайливі. Голос трішки похрипує, а очі не приховують жадання.

— Ліфт для інтиму? — пробую іронізувати, коли заходимо до невеликого — на двох! — ліфта.

Герман на мить губиться. І не цілує мене в ліфті, хоча за всіма стереотипами мав би розпочати прелюдію вже зараз. Спираюся на стіну кабінки і, хоч нотаріус надто близько, безсоромно роздивляюся його. Маю ж запам'ятати, з ким нині встановлюю випадковий і алогічний близький фізичний зв'язок, бо раніше нічого подібного зі мною не траплялося, але в телевізорі таке стається систематично. То чому б не приміряти на себе чужу історію?

Нотаріусу не більше сорока. Чи, може, виглядає старшим, а насправді — років тридцять п'ять. На круглому обличчі метушливі негарячі очі-вуглики, ніс картоплиною, вуста надто рухливі — перебір, усе в мінус. Зайвих кілограмів двадцять — грубим екватором навколо талії і вже локально — на пухких щоках, підборідді, шиї і далі вниз окремими материками й острівцями. Величезний, величезний, як материк, мінус. Але є і плюси. Високий, міг би в баскетбол грати, якби не зайві кг. Волосся не втратив — теж плюс.

Голомозі черепушки викликають у мене озноб. Бороди теж немає — ще один плюс, бо бриті наголо бородані всі до одного для мене — новонавернені мусульмани, і це не те, що викликає підозру, але бентежить і насторожує, бо ніколи раніше в західній цивілізації чоловіки не переносили волосся з голови на підборіддя так радикально. А нині якого біса? У чому глибинна суть тренду?

Ліфт зупиняється. Нотаріус по-хазяйському виходить першим, а я їм очима його спину: цікаво, коли Герман запитає, як мене звати, чи наш потенційний фізичний зв'язок не передбачає такого ступеня довірчості?

Герман ніби чує. Обертається.

— Так і не спитав, як тебе звати...

— Може, сам вигидаєш мені ім'я? Пізніше! Після того як ми... попрацюємо над заповітом, — виходжу з ліфта. Роззираюся: які з цих трьох дверей зараз відчиняться для мене?

Герман завмирає посеред площадки, дивиться на мене вкрай здивовано. Невже прийняв за чисту монету мої слова про роботу над заповітом? Тоді ще один мінус йолопу! За відсутність почуття гумору.

— Якщо ми працюватимемо над заповітом, я і так знатиму твоє справжнє ім'я, — мовить йолоп чи то роздратовано, чи то розгублено. — Бо перше, що треба зробити, — встановити особу, яка складає заповіт. Ти ж із паспортом?

Я з паспортом, але чому він такий тупий? Нащо руйнує мізерну ілюзію романтичності, наче моє справжнє ім'я (варто лише Германові його взнати) переверне сите життя нотаріуса кардинально і назавжди? От чому він такий тупий?! У нас і так не було фатального знайомства, першого побачення, страждань через розлуки і ревності, поцілунків під дощем і обіцянок вічної любові, як те щодня показує телевізор. Може, він не дивиться телевізора?..

Язик проситься відповісти по суті: так, я з паспортом. Та всередині раптом виникає нестримне бажання величезними гострими ножицями розрізати одяг цього вайлуватого телепня, повалити на якийсь диван чи просто на підлогу та згвалтувати! Нестримно, нахабно і так жорстоко згвалтувати, щоби більше ніколи йому навіть на думку не спадало вести себе із жінками так... придуркувано.

— У тебе є презерватив? — питаю, ледве стримуючи лють. — Чи мені до аптеки збігати?!

Герман забуває про заповіт, джентльменські ігри в прелюдії і те, що ми застрягли на площадці, території загального користування, перед трьома дверима на клятому двадцять п'ятому поверсі. Подається до мене, і — дідько! — ні. Знову ні!

Не цілує, хоча за всіма стереотипами мав би. Обіймає однією рукою, другою стискає мої груди.

— Ти така... незвичайна! — кругле лице його стає червоним.

— А ти такий оригінал! Ми займатимемося цим тут? — сексуальна агресія чоловічини передається мені наступальним збудженням. — Тоді б уже краще в «Тойоті».

Герман відступає на крок, знічується. Похапцем дістає з кишені ключі.

— Вибач, — суне до дверей. Одних із трьох — важких, дубових.

Дивлюся на ті двері. Відчуваю, як холодне серце.

Такі двері не піддадуться, не розчухнуться від легкого поштовху. Вимагатимуть зусиль. Я вже бачила такі двері. Не тут і не тепер. Напередодні! У фіналі моторошного сну, який розвіявся, лишив у пам'яті тільки чіткий страхітливий уривок. Ніби стою перед важкими дубовими дверима. Отакими, як ці. І маю відкрити їх, аби пересвідчитися: за дверима чорнота вузького коридору, і в тій чорноті видно лише ноги людини у важких черевиках. Людина лежить на підлозі ногами до дверей, і я навіть пам'ятаю рифлену підошву важких, схожих на солдатські берці черевиків тої мертвої людини. Бо уві сні за дубовими дверима в чорному коридорі лежала мертва людина.

Нотаріус не помічає мого приголомшення. Штовхає дубові двері, а вони і справді важкі. Лише трохи прочиняються, та я бачу в чорноті коридору дебели черевики: рифлені підошви — сторчма.

— Стій! Стій! — белькочу перелякано. Хапаю Германа за руку, тягну від ледь прочинених дверей. — У твоєї квартирі — мертва людина! Повір! Я точно знаю! Я те бачила! Раніше!

— Коли «раніше»?! — Нотаріус не з героїв. Червоне йде з лица — щоки-губи полотніють. Перелякано озирається на прочинені двері. Відсажується, з підозрою дивиться на мене. — Ми не зустрічалися раніше. Я навіть імені твого не знаю!

— Здалося тобі моє ім'я!

— Хто ти?! — питає він самими губами.

— Господи, про що ти?! Я ніхто! Ніхто, чуєш?! Просто бачила сон! Такий страшний сон про смерть, що аж захотілося скласти заповіт. І я прийшла до тебе. А ти привів мене сюди. А тут — двері! Ті самі двері, що я бачила їх уві сні! За ними, там, усередині, є хтось мертвий. Не віриш? — замовкаю. Дивлюся на нотаріуса схвильовано. — Давай перевіримо, — пропоную чомусь пошепки. І роблю крок до дверей.

— Ні! — Герман зривається, хапає мене за руку. — Не підходь! Стій, не руш!

— Добре. Тоді давай викличемо поліцію.

— Ні!

Не питаю: чому?! Мені геть не цікавий логічний ланцюжок його думок, який фінішує цим неадекватним «ні». Я б краще спитала: а що робитимеш? Та Герман випереджає мої думки. Дивиться на мене зволожнілими від переляку очима.

— Шкода... Що в тебе немає житла.

Так он куди його думки завели! У мене намірився сховатися? Ні, він таки дивиться телевизор. Випадкова зустріч, фатальний флірт, і ось уже на території милосердної дурепи товчеться неадекватний чувак, якого переслідують хижі злодюги. То точно вони підкинули в Германову квартиру мертве тіло, аби надовго нейтралізувати норовливого нотаріуса звинуваченням у вбивстві.

— Так! Шкода, що в мене немає житла, — відважно захищаю наймане кубельце на вулиці Ентузіастів. І без того сумнівна пригода стає геть ідіотською: стою на площадці, території загального користування, біля прочинених дверей на клятому двадцять п'ятому поверсі разом із приголомшеним нотаріусом, який ніяк не може второпати, що ж йому робити.

— Зробимо так! — Герман раптом тихо суне до дверей, обережно їх причиняє.

— Зробимо? — перепитую пошепки. — Я теж маю щось робити?

— Благаю, благаю! — хапає мої руки. Цілує їх, цілує, цілує. Дюпетрав нарешті! А пізно, йолопе! Раніше треба було руки мої цілувати! Тоді, може, я б і розповіла про кубельце на вулиці Ентузіастів.

— Благаю! — Герман відводить мене в кут площадки. Із цього ракурсу сусіди, навіть якби й захотіли підглядіти за нами та поприпадали до очок своїх дверей, нічого б не побачили.

— Благаю! Допоможи!

— Чим можу? — питаю насторожено.

— Піднімися сходами на кілька поверхів. Зачекай хвилину із десять, а потім спустисть ліфтом. Я дам тобі грошей на таксі.

— А ти? — Мну в руці сотку, здивовано дивлюся на нотаріуса.

— Спустися зараз і від'їду. Мені треба перевірити одну версію.

Подумати.

— Є над чим. Так?

— Так! Є над чим.

— Добре, — погоджуюся.

— Дякую, дякую. — Герман уже суне до ліфта, зупиняється, підганяє мене жестами: мовляв, не стій, піднімайся на кілька поверхів.

На площадці двадцять сьомого поверху крізь брудне скло загального користування бачу: від висотки від'їжджає крихітна, як комашка, спортивна «Тойота». Він усе-таки дивний, цей Герман! Невже в нього відсутнє не тільки почуття гумору, а й звичайна цікавість? Я б замордувалася від невизначеності, якби не з'ясувала: в квартирі є мертва людина чи ні? Це ж точка відліку для подальших рішень і дій. А він дременув світ за очі, наче в тому є вихід.

— Покидьок! — Несподіване відкриття приголомшує, бо в одну мить розумію: нотаріус конкретно підставляє мене. Камери зафіксують (бо ж не існує резервацій без камер стеження!), як ми з Германом заходили, потім засвідчать, що він поїхав. Дуже

швидко поїхав, хвилин за п'ять після того, як увійшов. За цей час не те що вбити когось, кави заварити не встигнеш! А я лишилася тут... Навіщо?! Так те і дурневі зрозуміло! Це ж я злочинним шляхом потрапила до оселі нотаріуса. І не одна. Разом зі своїм Клайдом, який стирчав на двадцять сьомому, чекав сигналу від своєї Бонні. І ми разом обчистили Германову берлогу, а потім Клайд сказав, що все забере собі, а я, горда Бонні, вхопила перше важке, що трапилося під руку, і проломила Клайдові голову, бо не терпить моє серце несправедливості, і тепер мертвий Клайд валяється в коридорі і тим самим німо та підло свідчить проти мене.

І що робити? Була б я в телевізорі, то вихід би знала. Мала б терміново зателефонувати давньому приятелеві, що він багато років так відчайдушно сохне по мені ще зі шкільних часів, що й до цього дня жодного разу не глянув на іншу дівчину, не те щоб уже переспати з нею або просто пофліртувати. Бо тільки я йому — єдине на все життя кохання. Я б зателефонувала, і він би примчав: зламав усі кордони, перебив усі шлагбауми і усіх консьєржів на шляху. Пригорнув мене до серця, сказав би: «Я врятую тебе!»

— Немає у тебе таких приятелів! — охолоджує реальність.

— І не було ніколи, — шепочу розгублено. Роззираюся: що ж робити?

— Тікати! — наказує реальність.

— Так! Тікати.

Чхати на Германові настанови спускатися ліфтом. Суну сходами: двадцять шостий, двадцять п'ятий. Навпроти квартири нотаріуса зупинюся, хоч у голову і б'ється: біжи, біжи. Дивлюся на важкі дубові двері: вони прикриті, але не зачинені. Звичайно! Так же і має бути після пограбування та наглого вбивства.

— Нотаріус не такий уже й тупий!

Ноги ведуть до дверей.

— Ти з глузду з'їхала?! — істерично репетує реальність.

А що маю робити?! Я ж забуду про спокій, якщо не перевірю свій сон, бо уві сні так було: я точно знала, що за дверима —

мертва людина, і розчухнула ті двері, аби перевірити, чи так і є. Але не встигла нічого побачити — прокинулася. Може, для того, щоб дізнатися зараз?

— Маю... Маю пересвідчитися. Бо — сон. І взагалі все — не випадково! Не просто ж так пішла я за цим нотаріусом. Раніше ж такого не траплялося. Хоча спроби були.

Штовхаю двері — вони піддаються несподівано легко, відчиняються навстіж. Серце калатає: уві сні так і було. Вдивляюся в чорноту коридору, — аж сльози на очі, — та бачу тільки дебели важкі черевики, підошви сторчма.

— Я на хвилину, на одну мить. Тільки пересвідчуся і одразу піду.

Переступаю поріг, зачинаю за собою двері, опиняюся в суцільній темряві. Думки б'ють, метушаться, малюють: ось спалахує світло, в електричному дні посеред коридору — важкі, схожі на солдатські берці черевики. Не порожні. На ногах людини, що непорушно лежить ногами до виходу. Мертва людина. Я ще ніколи не бачила мертвих людей отак, посеред коридору. Дивуюся: чому в голові закарбувалося те нейтральне і геть не персоніфіковане — людина? Що за людина? Молода чи стара? Чоловік чи жінка? Усе те має значення чи ні?

— Десять же має бути вмикач! — обмацую стіни: де? Серце калатає, думки метушаться: де? Аби тільки не наступити на мертву людину.

— Де?! — видушую. І знаходжу вмикач.

Спалахує електричний день. Першої миті геть нічого не бачу: з переляку затуляю очі долонями і так стою. Нарешті видихаю, опускаю руки, мружуся, вдивляюся в освітлений коридор: при стіні виструнчився ряд черевиків — чоловічих, жіночих. І тільки одні, важкі, схожі на солдатські берці, валяються посередині, підошви сторчма.

Порожні! З них не стирчать ноги мертвої людини. Мертвої людини нема.

— І де поділася?.. — Їдке здивування огортає липким холодним потом. Роззираюся: де мертва людина? Не вірю, що її не було! Сни не брешуть.

3.

Пес і сам не знав, чому весь цей довгий день плететься за старою жінкою узбіччям жвавої перевантаженої траси. Їла вона мало, та коли все ж перепочивала на покинутих зупинках чи місцях для відпочинку обабіч траси, то чесно ділилася галетним печивом «Марія» із супутником. Наказувала псові суворо:

— Тільки ж не забудь почистити зуби та вимити руки.

Пес ковтав печиво і щоразу, коли старенька важко вставала, аби продовжити шлях, довго дивився їй у спину, наче роздумував: чи варто надалі складати людині компанію? Скавучав тихо, та все ж покірно сунув слідом.

Коли день почав хилитися до вечора, біля старенької загальмувало авто. Так різко зупинилося, що жінка відсахнулася, ледве втримавшись на ногах. І пес раптом кинувся, загарчав на молодого хлопця, що висунувся у відчинене вікно, кричав жінці:

— Як мені на Нічогівку проїхати?

— Треба почистити зуби і вимити руки, — відповіла жінка, не звертаючи уваги на пса, що кружляв навколо автівки, захлинявся від гавкоту.

— А-а-а... Дах потік! — Машина зірвалася, помчала геть, а пес усе гарчав їй услід. І лиш коли автівка зникла з поля зору, підійшов до жінки, глянув на неї, як старший, як той, хто може наказати почистити зуби! І вимити руки. Як ватажок.

Жінка закивала псові, ніби погодилася, і, коли той по-сунув із траси в лісок на узбіччі, до кількох повалених

дерев і гнилих їхніх пеньків-зубів, скрутився під одним, покірно пішла слідом. Важко опустилася на повалене дерево, як на довгоочікувану чисту постіль, глянула на сонце. Темними напівпрозорими руками вечір саме настирливо пробував загасити сонце, та тільки обпікся. Сонце звикло тонути самотійно, без зовнішнього втручання.

Пес недовго відпочивав: сухе печиво хоч і підтримувало сили, але й нагадувало, що варто пошукати більш поживну їжу. Став на лапи, підійшов до старенької, заглядав у вічі: вставай, людино, час рухатися далі.

Старенька закивала, ніби точно розшифрувала собачий погляд, спробувала підвестися, та сил бракувало: лиш хитнулася, знову опустилася на повалене дерево. Пес зрозумів: якщо сьогодні ж не нагодує людину зі своєї зграї, людина помре. Заскавучав, ніби вибачився, лишив стару жінку в лісочку, побіг до траси. Метрів за тридцять попереду світилася АЗС. Пес завмер, довго вдивлявся у вогні, і якби люди могли прочитати собачі думки, то взнали б: пес наважився на відчайдушний вчинок — напасти на АЗС.

Справа та була приреченою на поразку: місцевість біля заправки гола-прострілюється, до сміттєвих баків не підібратися, бо поряд завжди юрмляться люди, а все-решту взагалі не прорватися. Та звідти, зсередины, так смачно пахло ковбасками, що пес забув про страх, бо ватажкові не варто про страх і згадувати. Ватажок має зграю зберегти.

До справи взявся з розумом. Не кинувся до АЗС напролом, підкрався, біту годину спостерігав: уздрів і зграю місцевих псів, які чи то охороняли АЗС, чи то підгодовувалися біля людей, і бокові двері будівлі заправки, які так само, як і центральні, вели до омріяної їжі. Лишалось

дочекатися ночі. Пес повернувся до людини і, коли вона вкотре спробувала встати, аби продовжити шлях, загарчав сердито: сиди, сиди.

— Миколко, ти став дорослим, — відказала стара жінка.

Ніч прийшла не сама — з вітром, з дрібним дощем. Старенька скрутилася на землі біля пня, пес тулився до неї, грів, але то мало допомагало: людина тремтіла від холоду, не могла забутись хоч уві сні. Дощ укрив її лице, а пес подумав: плаче... Завив, лизнув стару жінку в обличчя, наче пообіцяв красне щастя зранку, побіг у бік заправки.

Підкрався, причаївся, вдивлявся довго. Нікого. Ані автівок, ані людей. Навіть місцеві пси не відчували конкурента: або дрихли на задньому дворі заправки, або подалися в свої мандри. Пес все вагався: перебігав із місця на місце за декілька метрів від АЗС, ніяк не наближався. Аж ось до заправки з траси повернула легкова машина. Пес зірвався, побіг поряд. Ховався за машиною, зиркав на двері. Автівка зупинилася метрів за три від дверей заправки. Двері розчахнулися, випустили назовні дебелого дядька-заправника, так і лишилися відкритими. Пес оббіг автівку з правого боку, бо зліва до водія вже наближався заправник, закочував на ходу рукави уніформи, оголюючи волохаті, вкриті наколками руки:

— Який заливаємо? Дев'яносто п'ятий? Повний бак?

Пес зметикував: поки люди балабонять, час діяти. Крадькома наблизився до відчинених дверей і, коли до них лишилося з півметра, прожогом ускочив усередину. Не розгубився, ніс не підвів: одразу кинувся на запах ковбасок до прилавка, де відвідувачам і каву варили, і сосиски для гамбургерів смажили. Не добіг — із підсобного приміщення вийшла заспана жіночка-касирка. Йшла до прилавка, бурчала спросоння щось прикре. Пес причаївся

біля стійки зі щітками-ганчірками-серветками, не зводив з касирки очей. Усередину зайшов водій автівки.

— П'ята колонка, дев'яносто п'ятий до повного бака, — повідомив касирці.

— Кави, чаю, перекусити не бажаєте? — байдужо запитала.

— Американо і гамбургер.

Пес бачив: касирка полізла до невеличкого холодильника. Розчухнула його, дістала вакуумну упаковку з сосисками. Пес вискнув, рвонув що було сил і, перш ніж люди отямилися, вихопив упаковку з сосисками з жіничних рук, метнувся до відчинених дверей.

Водій і касирка нізащо б не встигли за відважним ватажком. Куди там! Та до розчухнутих дверей знадвору саме підходив дебелий дядько-заправник. Побачив кудлатого пса, що летів йому назустріч з упаковкою сосисок у пащі, не розгубився. І хоч руки порожні, проте і ноги вільні. Як буцоне пса носакком по голові!

Пес відлетів і впав із сосисками в пащі.

— Не, ну це вже вааще... — Заправник розлютився не на жарт. До пса одразу не пішов. Підхопив металевий прут, який валявся на землі, і тільки потім...

— Ти що робиш, мати твою?! — надвір вискочив водій автівки. Біг до заправника, кричав збуджено.

— А що? — Заправник так здивувався, аж зупинився з металевим прутом у руці.

— Жива істота! Хіба можна? Ногами... Ти геть хворий?!

— А чим мені його? Руками?!

— З глузду з'їхав, козел? Не чіпай собаку!

— Ти мене не чіпай!

— Рот закрив, дебіл!

— Ти кого дебілом назвав, пасажир?! — вишкірився заправник.

Кров залила псові очі. Не бачив, як до гвалту двох чоловіків, що він розростався миттєво і агресивно, підключилася жінка-касірка. Чув самі голоси.

— Вовік, не чіпай клієнта, бо звільнять! — волила жінка. — Вовік! Ти що робиш?! Ой, люди! Ой! Рятуйте! Люди, рятуйте!

— Руки прибрав, гнидо! Ти в мене сядеш! — кричав водій.

— А ти в мене ляжеш!

Про пса забули. Міцніше вчепився зубами в дорогоцінну здобич, ледь зіп'явся, подибав в найближчі кущі. Крізь них шлях лежав до лісочка при дорозі, де на пса чекала голодна стара жінка з його зграї. Пес шкрібся, шкрібся чимраз ближче, ближче до поваленого дерева. Не дійшов. Упав за кілька метрів від людини з упаковкою сосисок у пащі, ніби звалив його не носак дядькового черевика, а невідворотний таємничий сон.

4.

— Ти віриш у сни? — У коворкінгу на Лівому березі Ульяк відривається від ноутбука, дивиться на мене з прикрістю.

Улька класна і крута. Розробляє і супроводжує сайти, два з них веде постійно: про квіти і для відчайдушних домогосподарок, хоч ненавидить і квіти, і домогосподарок. «Фігна! Обожаю фіалки і тіток», — бреше упевнено, та я знаю правильну відповідь. На шиї в Ульяки сидить такий собі Тимур, що він ніби художник і взагалі космічно-творча людина, до якої ніяк не дошкребеться натхнення, тому він б'є байдики на Ульячиній території і поза нею, спить у її постелі, жере її їжу і її серце. А Ульяк вкалус з ранку до ночі, аби забезпечити коханого всім, починаючи від цигарок-вина-одягу-розваг-вечірок до полотен-фарб-пензлів,

а як заробить більше, ніж зазвичай, так везе Тимура то в Таїланд, то до Єгипту, щоби те падло відпочило від хронічних пошуків натхнення. Шкода, я ніколи не бачила того Тимура, знаю про нього лише з захопливих Ульчиних розповідей. Бо якби десь перетнулись, я би плюнула йому в очі. А якщо би не наважилася, то хоча б обпекла ніщивним презирливим поглядом! Він по моїх очах прочитав би, що — нікчема і покидьок, раз живе за рахунок своєї дівчини! Ще й вимагає, аби Улька працювала в коворкінгу, а не вдома, бо там вона, бач, заважає Тимурові зосередитися на творчих фантазіях. І де вона те падло надибала?.. Він же точно водить до себе шльондр, поки Улька в коворкінгу вчить домогосподарок вирощувати розмарин на підвіконні.

— І в сні вірю, і в невипадковість зустрічей. — Я теж перериваю роботу. Підсуваю до себе каву: задля цього і прийшла — аби хоч комусь, хоч Ульці, з якою познайомилася і час від часу перетинаюся в коворкінгу, розповісти про халепу, яка вчора зі мною сталася. Бо, на відміну від Ульки, яку Тимур виганяє сюди працювати, я можу редагувати нудні замовні тексти і у своєму кубельці на вулиці Ентузіастів. Але з ким там поговориш? Тільки з Богом і незнайомцями з мережі, що, як на мене, одне й те саме, бо віртуальні.

— Невипадкові зустрічі приносять результат. — Улька крутить у руках чашку з кавою, дивиться на мене, як на мале дитя.

— Результат є.

— Який? — кепкує Улька. — Лишилася без сексу, а то біда. Добре, хоч тебе не впіймали в чужій хаті.

— Так. То добре.

— Одразу втекла?

— Ні. Не одразу.

— І що ти там робила? Шукала мертве тіло чи роздивлялася, як живуть нотаріуси?

— Малювала...

Улька дивиться на мене, як на божевільну.

— Малювала?

— Так. Уявила, що в коридорі лежить мертва людина. І на підлозі окреслила місце, де та людина мала б лежати. Так, як у кіно показують, коли поліцейські крейдою обмальовують контури небіжчика на асфальті.

— У тебе знайшлася крейда?

— У мене знайшлися тіні. Білі тверді тіні для повік. Нотаріус повернеться до своєї хати і побачить на підлозі обведений білим контур людини на підлозі.

Улька дивиться на мене з неприхованим здивуванням.

— І навіщо ти це зробила?

— Бо за тими дверима, в тому коридорі, мала бути мертва людина! — повторюю вперто.

— Бідолашний нотаріус! — скептично усміхається Улька. — Тепер він точно втратить береги. Шкода, не побачиш його реакції на свій дурний жарт.

— Чому ж? — раптом розумію, чого прагну, хоч і намагаюся про те не думати. — Піду до нотаріальної контори, де він працює. То він про мене нічого не знає. Навіть імені. А я все знаю. І як його звати, і де він працює, і де живе.

5.

Зграйка невдоволених людей біля нотаріальної контори схожа на змовників, що готують заколот. Перемовляються тихо, замовкають, коли підходжу.

— Тут черга? — питаю насторожено.

— Тут армагеддон! — емоційно вихлюпує стокілограмова тітка за п'ятдесят і тої ж миті забуває про мене. Услід за іншими енергійно повертається до золотої на чверть від власної ваги пані, яка виходить із нотаріальної контори, подається до неї схвильовано: ну що там? Що?

Золота пані щойно з епіцентру! Поінформована, всесильна і від того скорботна і сувора, як Матір Божу.

— Сьогодні не працюватимуть, — повідомляє братам і сестрам по черзі.

— І чому? Таки вбили?

— Вбили, — авторитетно заявляє золота пані, і мені стає страшенно цікаво.

Підступаю ближче. Витягую шию.

— Кого вбили? — питаю, та мій голос тоне в голосах змовників.

Один поперед одного до золотої пані: кого вбили? Кого?

— Оцього! — Золота пані тицяє пальцем в одне з прізвищ на аркуші паперу, скотчем приклеєному до дешевих металевих дверей нотаріальної контори. А я минулого разу не звернула уваги на те, що на дверях висить папірець із прізвищами нотаріусів і розкладом їхньої роботи.

— Слава Богу! — з полегшенням видихає важка тітка.

— Як тільки у вас язик повернувся?! — з огидою знизує плечима понурий чоловік без віку. — Людину вбили, а вам «слава Богу»!

— Не людину! Нотаріуса! І, слава Богу, не того, до якого я вже третій місяць ходжу, як на роботу! Це що було б, якби мого? Мені що — все заново? Документи збирати, по довідки бігати! І гроші — заново?

— А з цим... З убитим що сталося? — питає золоту пані рухливий молодик теж без віку. — Хто його?

— Така таємнича і заплутана історія. — Золотій пані вже й самій кортить поділитися добутою інформацією. — Нотаріуса вбили у висотці на Печерську. Вчора вночі. А вранці до нього приїхала наречена. Уявляєте?

— Бідна... Бідна дівчина! — виправляється важка тітка, інтенсивно співчуває. — Це ж що?! Вона заходить... Сподівається, що її зустрине наречений, а він...

— А його вже нема, — філософствує молодик.

— Його і справді не знайшли, — повідомляє золота пані, і навіть понурий чоловік без віку активізується.

— Як «не знайшли»?! — запитує золоту пані. — Тіло щезло?

— Я ж кажу: така заплутана історія! Наречена заходить, коридор — весь у крові! Весь!

— І стіни? — Очі важкої тітки азартно блищать.

— І стіни! Усе в крові! А на підлозі крейдою окреслений контур тіла.

— То поліцейські зробили! Поліція завжди фіксує позу жертви, — демонструє обізнаність молодик.

— Поза була, а тіла не було.

— А куди воно, пардон, поділося? — ще більше активізується понурий чоловік.

— Певно, поліція забрала.

— А хто повідомив поліції, що нотаріуса вбили? — У понурому чоловікові прокидається слідчий. — Консьєрж?

— Ні. Кажуть, консьєрж спав. Крізь сон ніби бачив поліцейський автомобіль біля будинку.

— Прикольно! — чесно признається молодик. — Дуже цікаво!

— Нам цікаво, а вся нотаріальна контора на вухах: не можуть колегу знайти! — відповідає золота пані. — Обдзвонюють лікарні, морги, поліцейські відділки, намагаються з'ясувати, куди саме відвезли тіло нотаріуса. І наречена та заважає вкрай.

— Наречену треба допитати, — каже понурий чоловік. — Вона є носієм інформації про приватне життя нотаріуса.

— Її неможливо розпитати, — авторитетно заявляє золота пані. — Вона в шоковому стані і товче тільки одне!

— Що? — встряє важка тітка.

— «Я знала, що цим скінчиться!»

— То вона! Готовий побитися об заклад: то справа рук нареченої, — резюмує понурий чоловік. — Вона нотаріуса вбила.

— І як би вона мертве тіло сховала? — дивується золота пані. — Ви б бачили ту наречену: сорок кілограмів кісток. Вона й пачку чипсів у руці не втримає.

— А в неї коханець є! З поліції! — упевнено відбиває пас понурий чоловік. — Він в темі, кажу вам. Допоміг тіло сховати.

— Треба порадити нотаріусам продивитися записи з камер стеження, — вирішує діяти молодик, навіть робить крок до дверей нотаріальної контори.

— Вони, по-вашому, діти? — зупиняє його золота жінка. — Нотаріуси свої пошуки з цього і розпочали!

— І що показали записи? — питає молодик.

— Учора камери на будинку, де нотаріуса вбили, не працювали, — відповідає золота пані. — Кажу ж: така підозріла історія.

— І що в нас за країна? — психує важка жінка. — Камери не працюють, тіла зникають. Це все — поліція! Кажу вам: нова поліція вся продажна!

— І всі нотаріуси продажні, — резюмує молодик. — Вони так безсоромно косять бабло, що потім косять їх.

— А наречену однаково шкода! — кажу я раптом голосно. — Якщо вона і справді вбила нотаріуса, значить, було за що!

Змовники обертаються до мене в бездоганному синхроні: щось знаєш? Кажі!

— Ні. Нічого такого! Просто думки вголос!

— Мені час! І так згаяла півгодини задарма! — Золота пані враз втрачає до мене інтерес, суне геть. Слідом за нею зграйка змовників розповзається і тане на очах. А як же заколот? Скасовується?..

Підходжу ближче до дешевих металевих дверей нотаріальної контори, читаю на папірці прізвище, на яке вказувала пані в золоті: Швець Герман Григорович.

— Герман, — шепочу. Тільки тепер розумію: і без того сумнівна пригода закінчилася ще більш загадково і несподівано, ніж я сподівалася.

6.

Навіщо я намалювала на підлозі Германової оселі нерівний контур білим? Задля чого утнула той емоційний ідіотизм? Яку вселенську несправедливість намагалася виправити і що змінила тим незворотно?

— Бо там мала бути мертва людина! — шепочу з зятою фанатичністю і сама дивуюся: чому так безглуздо-твердо вірю в те?

— Ти просто надто примітивно розшифрувала свій сон, — в коворкінгу на Лівому березі Ульяна висуває мені свої версії. — Мертва людина — образ чогось загубленого навіки.

— Тобто?

— Тобто йшла ти по життю — і ось перед тобою декілька дверей. Ти обираєш одні, хоч і вагаєшся перед тим: смикаєшся то до одних, то до других, то до третіх. Але розірватися неможливо, і ти довіряєш серцю, а воно шепоче: тобі сюди, ось до цих важких дубових дверей, за ними тобі буде комфортно, цікаво, перспективно. Ти підходиш і розумієш ще до того, як відкриваєш їх, що за тими дверима...

— Мертва людина?

— Ні! За ними шанси, які ти колись змарнувала чи просто неправильно трактувала. То неважливо. Головне, ті шанси — мертві. До них немає сенсу повертатися.

— Навіщо ж я вибрала саме ці двері, якщо підозрювала, що за ними мертві перспективи?

— От як тобі пояснити? Ти в школі вірші писала? — запитує Ульяна.

— І вірші, і статті, і оповідання, — хвалюся. — І закінчила філфак з відзнакою. У мене природний літературний дар. Я могла б стати письменником. Чи ще стану, бо, коли редагую ідіотські тексти, які надсилають замовники, у мене дах рве від тих перлів. Я таки дуже талановита! — Мене несе. Бо в чому-

Літературно-художнє видання

ДАШВАР Люко

Ініціація

Роман

В авторській редакції

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Художній редактор *В. О. Трубочанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. В. Альошичева*

Підписано до друку 03.07.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 21,84.
Наклад 15 000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Дашвар Л.

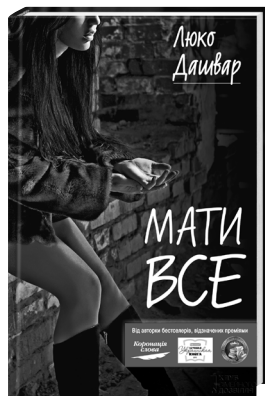
Д21 Ініціація : роман / Дашвар Люко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 416 с.

ISBN 978-617-12-5390-2

Стара Костомарова не пам'ятає, як опинилася на тому забутому богом хуторі. «Чорні ріелтери» відібрали її квартиру, а жінку спровадили подалі від Києва. Селянин Перегуда дав їй притулок, він навіть вийшов на нотаріуса Германа, який обдурив стару. А коли повернувся на хутір, то вже ні хати, ні Костомарової не було... Тим часом у Києві дівчина Меланія потрапляє у вир дивних подій. Усе починається зі снів про мерців, далі — зустріч із нотаріусом Германом та його зникнення. І Блейк, у якого Меланія закохується до нестями і який зраджує її. Від того часу дівчині сниться вже інший сон: про розлучений натовп, стару жінку, Блейка, який просить про допомогу... От-от шляхи всіх героїв перетнуться. І тоді кожен з них — хоче він того чи ні — пройде свою ініціацію. Ініціацію на право вважати себе людиною...

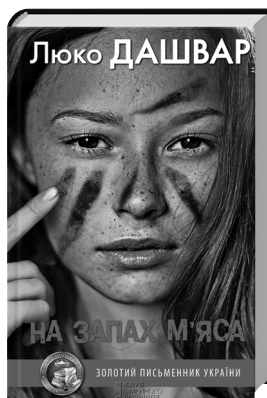
УДК 821.161.2

Усе життя Іветта присвятила хворому синові Платону. Врешті самовіддана мати вирішила купити синові-інваліду живу ляльку, дівчину з глухого села на ім'я Рая. Та зненацька Раїса вийшла з-під контролю... Чи зможе світло однієї любові розігнати морок іншої?

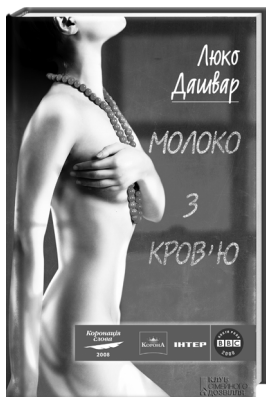

У селі все про всіх знають. Нічого не приховаш. Тим більше — палку пристрасть дівчини-школярки Катерини до одруженого чоловіка Романа, батька її однокласника Сашка. Але невдовзі хлопець гине. У його трагічній смерті звинувачують Катю. Дівчина страждає. Та біда одна не ходить... Куди подітися засудженій громадою, наляканій та самотній Каті? Чи знайде вона своє щастя? Чи вистоїть під жорстокими ударами долі? Всевишній знає правду і не покине невинну душу на поталу юрбі.

На хуторі з'являється тендітна міська дівчина Майя. Навіщо вона тут? Невже міська повія приїхала сюди зваблювати чоловіків? Так вважає місцева красуня Тома. Чи вона втекла від одного кохання у пошуках іншого? Адже майстер на всі руки Толя прикипів до неї всім серцем! А може, вона відьма, бо зруйнувала гніздо крука й випила яйця? Майя ховається від світу зі своєю страшною таємницею. Чи зможе хтось розгадати її?

Зворушлива історія про кохання, проне-
сене через роки страждань, про сімейні
таємниці. Авторка вміє достукатися до сер-
ця свого читача, розповісти історію, яка
близька кожному. Герої роману «Молоко
з кров'ю» — звичайні селяни, прості лю-
ди, але між ними розгораються справжні
шекспірівські пристрасті.

Чи можна досягти успіху, не зрадивши се-
бе? Люба впевнена, що так. Вона вчиться,
працює в заможній родині і навіть змогла
приборкати нахабну господиню. Але не-
сподівано перед дівчиною постає вибір —
залишатися гордою і самотньою чи бути
поруч із коханим хлопцем, мати якого —
та сама жінка, в якій вона працювала...

Ніч проти 30 листопада 2013 року багато
чого змінює і в житті країни, і в долі киян-
ки Мар'яни Озерової. Після розміреного
напівсонного існування дівчина опиняєть-
ся у вирі подій і несподіваних зустрічей:
виснажливі чергування на Майдані, зник-
нення коханої людини та пошуки нащадків
у сьомому коліні славного козака Яреми
Дороша, яких прокляла його дружина —
зарозуміла шляхтянка Станіслава. Та чи
не даремні пошуки? Адже перед цими ща-
сливцями постає непростий вибір — не-
зліченні скарби, що їх мають успадкувати
від свого предка, чи кохання і воля...

